

ТРАЯН ПЪРВАНОВ
НЕЗАВЪРШЕНА ПОЕМА

chitanka.info

ПРОЛОГ

ЕТО МЕ, ЗВЕЗДИЧКЕ! ЛАЕ КУЧЕ
и не помня неговото име,
и над мен луна безстрастно суче
светлина от слънчевото виме.

Дълго пътешествах, падах, страдах
и по снежни пътища се скитах,
и напролет рано — за награда —
газех хладното сребро в реките.

Дъвках детство като черен залък
по сиропиталища, в градчета.
И за някои останах малък,
и по навик викат: „Хей, момчето!“

Свикнах ли? Едва ли! Търся още
думичка, която да е трудна,
сънищата да тревожи нощем
и за нещо светло да ме буди.

1.

ДНЕС ПРИЯТЕЛЧЕ С ЛИЦЕ ЩАСТЛИВО
пак ме тегли към кръга си шумен.
Вечер, който чашите налива
все е най-най-талантлив и умен.
Идвате — усмихнати, прекрасни,
вечно спорите около мене —
все от непризнание нещастни
и от неразбиране сломени.
Все не ви достига
пост и длъжност
и в България не ви е волно —

затова духовната окръжност
на „Москвича“

 сменяте със „Волво“.
Все по-важни приеми ви чакат
вие да създавате прогреса —
всъщност,

 по класически,
 със лакът,
защитавате си
 интереса.

Вашата Родина е човечество,
построено във бригадни групи —
да ви храни,

 гении на Отечеството!
Кой у нас успя да ви излюпи?

Кой ще ви събуди да разкъса
вашата изтънчена въздишка,
щом и в ужаса на земетръса
търсехте

 спестовните си книжки!

2.

СВОЯ СТИХ НЕ С РЕПЛИКА ЗАПОЧНАХ,
но това с мнозина

 днес се случи —
затова пред къщата ми, точно
тази вечер ме залая куче.

(Мило, аз се губех, не пораснах
между вяли думички, омрази,
а пък ти все тъй прекрасно
сънищата майчини опази!)

Ето мама, побеляла страшно,
изпитателно към мене гледа.
Победителят с обувки прашни

свикна да се връща без победа.

Докато се скитах под простора
и ме блъскаше живота хитър —
тя е шетала сама по двора
и е чоплила с ръце лехите.

Добър вечер, мамо! Влизай, сине!
И нататък всичко е познато —
с буйните тревисти клавиесини
вн шурци тревожат тишината.

3.

ПАК ПРЕЗ СЪНИЩА И МИСЛИ ПУСТИ,
през безсъници и изнемога —
шепна с възмъжалите си устни,
търся дума тежка, дума строга.

Опознах другари и любими,
трудих се в деня
 сред прах и проза
и за поетичните си рими
не очаквам лавър или роза.

Тичах непослушно през житата,
макове край пътищата ронех
и настъпвах не змия с петата,
а ръждясали в дъжда патрони.

Хора с тежките жътварски длани
бързо минаха покрай Огоста —
тъмен кум на сватба ги покани
с вино кърваво да ги нагости.

Живите от тях, които гледам
стъпват тук и там
 по селски двори

*и на митингите за победи
с кашлицата старческа говорят.*

*И си мисля, че кръвта отдавна
все по изтънелите им вени
е изтекла тихичко и бавно
във пръстта — да бъде оплодена!*

4.

*ДНЕС ЖИВЕЯ, РАЗГОВАРЯМ, БРОДЯ,
пиша лесните си репортажи
и не мога още на народа
думата си истинска да кажа.*

*Все интелигентно и нечуто
стъпвам по опушени купета
и работническо влакче сутрин
озвучава весело полето.*

*Диша в утрото животът буден
посред глъчка, трясъци и сажди
и от този хаос многолюден
простичко доверие се ражда.*

*Както в пещите сурова руда
кипва от металното богатство —
тъй сдружава ни деня отруден
в спойката на истинското братство.*

*Ален мак от делника откъснал —
светлина от Козлодуй ще взема,
за да мога в часовете късни
да я върна в строфи на поема.*

*И навред — далече и наблизко
с белите палатки по оврази —
синемлуза армия се плиска*

и строи в деня Хаинбоази.

*Тези проходи в душата светят
и горят с магическата сила.
Шепнат устните ми свята клетва:
„Ти си земен рай, Родино мила!“*

5.

*И ОТНОВО БУЕН ДЪЖД ПРЕЗ ЮЛИ
разлюлява клоните зелени.
И на двора, в детската ми дюля —
смеят се слънцата на вселена.*

*И земята тръпне моя... моя!
Побеляват сенки.*

*Пътя стръмен
пак ме чака...*

*И пред път се моля
на тревичка и на облак тъмен.*

*И се моля на цветя и плитки
от крайпътни храсти, и на стрехи,
и на тази скромна пирамидка
да не доживявам до утехи.*

*Бистрия дъждец отърсил с длани
пак съм пътник*

*и дъхът ми спира —
пред заоблени от сняг балкани,
под които глъхнат вълчи дири.*

*А пръстта дими и с пълни шепи
пия в извори вода прозрачна,
и с очи от светлината слепи
искам пак за нещо да заплача.*

*После теб, Родино! Песен литва
и мъже пред Дунав думи сричат.
И Околчица е храм молитвен,
в който трябва да се коленичи.*

ЛИРИЧЕСКИ ЕПИЛОГ

*ПОД ЗВЕЗДИЧКА —
БОДЪР И ВЪЗТОРЖЕН*

*бързам днес
през краткото си време —
утре в две-три страници да сложа
тази незавършена поема.*

*И тече животът — гасне ручей,
но гърми под преспите водата
и се блъска в порива стозвучен
с лудия копнеж към свободата.*

*В дните като капка заблестяла
със трицветен накит под простора —
ще се пръсна в светлината бяла,
но ще падна в ручея ви, хора!*

*Приемете ме добър и нежен,
даже и обречен на забрава —
като шепя рехав сняг от Вежен
и роса от дунавска дъбрава.*

*И по устни — от сина към внука —
ще се скитам в дните поривисти,
ще осъмвам на хайдушка бука,
ще шумя в дъбиците разлистен.*

*И ще стихна в шепот на тинтява
без да търся почести, заслуги.
Песента ми незавършена остава,
за да я подемат утре други...*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.